

Besmeleye Hürmet

İtibârlı bir âileye mensûb olan Bişr-i Hâfî hazretleri, Merv reislerinden birinin oğludur. Bu sebeple çocukluğu ve gençliğinin bir kısmı bolluk, refâh içinde geçti. Gençliğinde kendisini oyun ve eğlenceye verdi. Dünyânın câzibesine kapıldığı ve nefsin, şeytanın ve kötü arkadaşların teşviklerine kapılarak oyun ve eğlence âlemlerine daldığı gençlik yıllarında, bir gün kapısı çalındı. Hizmetçisi kapıya çıkarak gelen kimseye kimi aradığını sordu. Kapıdaki adam; "Bu evin sâhibi hür mü, kul mu?" diye sordu. Hizmetçi, "Hürdür." diye karşılık verdi. Adam; "Belli!.. Eğer kul olsaydı, kulluğun edebine riâyet edecek oyun ve eğlence ile uğraşmayacaktı." diyerek çıkıp gitti. Hizmetçi içeri girip kapıda olanları Bişr-i Hâfî'ye anlattı. Bişr-i Hâfî, yalın ayak adamın peşinden koştu. Ona yetişerek söylediklerini tekrarlattı. O kimsenin sözlerinden etkilendi, yaptıklarına pişmân olup tövbe etti. Bir müddet sözünde durup oyun ve eğlence âlemlerine gitmediyse de, kötü arkadaşların tesiriyle tekrar eski hayâtına döndü. Babasından kalan serveti için kendisinden ayrılmayan arkadaşları onu bir türlü bırakmadılar.

Bir gün eğlence âlemlerinden sonra sarhoş ve bitkin olarak evine dönerken yolda üstünde Besmele yazılı bir kağıt buldu. İçi sızlayıp yerden aldı. Öpüp, çamurlarını silerek, temizledikten sonra, güzel kokular sürüp, evinin duvarına astı. O gece âlim ve velî bir zâta, rüyâda; "Git Bişr'e söyle! İsmimi temizlediğin gibi seni temizlerim. İsmimi büyük tuttuğun gibi, seni büyültürüm. İsmimi güzel kokulu yaptığın gibi, seni güzel ederim. İzzetime yemin ederim ki, senin ismini dünyâda ve âhirette temiz ve güzel eylerim." dendi. Bu rüyâ üç defâ tekrar etti. O zât sabah Bişr-i Hâfî'yi arayıp meyhânede buldu. Mühim haberim var diye içerden çağırdı. Bişr geldiğinde; "Kimden haber vereceksin?" dedi. "Sana Allahü teâlâdan haber vereceğim." deyince, ağlamaya başladı. "Bana kızıyor mu, şiddetli azap mı yapacak?" dedi. Rüyâyı dinleyince arkadaşlarına; "Ey arkadaşlarım! Beni çağırdılar, bundan sonra bir daha beni buralarda göremeyeceksiniz." dedi. O zâtın yanında hemen tövbe etti. Bu anda ayağında ayakkabı bulunmadığı için, hiç ayakkabı giymedi. Sebebini soranlara, "Allahü teâlâyâ tövbe ettiğim, günâh işlememeye söz verdiğim zaman yalın ayaktım. O zaman giymediğim ayakkabıyı şimdi giymeye hayâ ederim." derdi. Bu zamandan sonra ayakkabı giymediği için kendisine yalın ayak mânâsında "Hâfî" lakabı verildi.

Kaynak: Evliyalar Ansiklopedisi / Irak Evliyaları